

*Draga, mea,
Dragul meu,*

Îmi face o bucurie specială să te invit la acest eveniment atât de drag sufletului meu, și anume lansarea primei mele cărți. Ea s-a născut în urma unei călătorii de câțiva ani prin lume, pe unde am umblat ca să aflu cine locuiește în mine. Cartea cuprinde lecțiile și schimbările majore de perspectivă pe care am avut privilegiul să le câștig în acești ani, și care mi-au făcut și îmi fac viața mai frumoasă în fiecare clipă.

Mi-am dorit să împărtășesc toate acestea cu lumea din jurul meu, și acest lucru s-a întâmplat sub forma cărții de față.

Te aștept cu mare drag joi, 21 februarie 2013, ora 18.00, în Julius Mall Timișoara, la demisol (vis-a-vis de Cafe Corso), să ne bucurăm împreună de câteva momente deosebite.

Iar dacă ai prieteni care ar dori să se bucure împreună cu noi, te rog să îi inviti și pe ei, cu drag!

☽ Iunia Pașca

Prin lume, spre mine

Încă plini de minunata energie din mânăstirea sacră, Machu Picchu, ne urcăm în trenul ce ne duce înapoi în Ollantaytambo. Stau lângă Silviu, fratele meu, fiecare cu câte o cască într-o ureche, fiecare digerând ziua ce e pe cale să se încheie. La un moment dat ne oprim să așteptăm un alt tren ce vine din direcția opusă, și atunci ochii mei întâlnesc o făptură firavă pe marginea șinelor de tren. E o bătrânică adusă de spate, cu două buchete de flori colorate în mână, și cu o privire în ochi ce-mi trimite fiori pe șira spinării.

Primul meu gând e să mă întreb cine cumpără flori când e într-un tren în mijlocul munților. Apoi mă întreb de cât timp stă bătrânică în picioare acolo, cu cele două buchete, de câte ore, de câte trenuri, de câte zile. Apoi ochii mei întâlnesc ochii ei, și inima mi se oprește pentru ce pare a fi un minut. Nu sunt capabilă să exprim ce simt în acel moment. Tot ce știu este că trebuie să cumpăr flori de la acea făptură firavă, orice s-ar întâmpla. Până să găsesc banii, trenul se pune deja în mișcare, dar am suficient timp să iau florile, să-i dau mai multe monede decât ceruse, și să-i văd lacrimile curgând pe obraji în timp ce ne îndepărtăm încet de ea. Mâna ei pe inima ei, mâna mea pe inima mea... și nu pot crede câtă fericire poate produce un astfel de gest ambelor părți. Fața ei e strălucitoare, iar eu simt că am aripi.

Când mă așez înapoi pe scaun, cu florile în poală, încep să deschid buchetul. Uitându-se la mine cu un aer cunoscător, Silviu mă întreabă: „Ce faci?”. Avusese același gând. „Te ajută!”, spune. Astfel că începe să distribuie florile doamnelor din tren, aducând zâmbete neîncrezătoare, mulțumiri profunde și bucurie pură celor din spațiul devenit acum un Tren Curcubeu.

Minute mai târziu, două doamne ne abordează. “Dorim să facem o fotografie cu voi” spun ele. „Suntem scriitoare din China și vrem să scriem o poveste despre gestul vostru, despre ce ați făcut. Da, să scriem o poveste deosebită!”.

Fragment extras din cartea "Prin lume, spre mine". Pentru detalii te așteptăm pe www.iunia.ro

Iunia Pașca

